

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. ult. Affertur aliud argumentum probans simul sanctificationem D.
Iosephi in utero & rationis accelerationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

VII. Nec nocet quod dicit Jansenius Gregum pro *in gaudio* habere *agalliasse* quod significat gesticulationem, nam significat quoque gaudium quod gestiando & exiliendo se prodit: quare cum tale fuerit Sancti Joannis Baptistæ gaudium, idè quod Græcè dicit Jansenius sonare gesticulationem, Syrus & vulgata reddiderunt gaudium: ut proinde omninò hærendum sit versione nostræ vulgatæ & sententiæ tot & tantorum Patrum.

VIII. Confirmatur adhuc evidentissimè & ad hominem, nam Jansenius ipse ibidem observat quod cum Maria dicit: *Et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo*, pro *exultavit* sit græcè *igalliasse*, sed exultatio quæ fuit in Beatâ Virgine, non fuit gesticulatio sine cognitione, ergo nec in Divo Joanne Baptistâ *igalliasse* derivatum ab eodem verbo, sed significat lætitiâ & gaudium præ quo subsiliit Joannes. Et optinè quidem, nam ut ait Eustathius apud Cornelium. Hic *agallias* dicitur quasi *agazo*, id est admiror vehementer, quod supponit cognitionem. Maneat ergo ratum Divum Joannem Baptistam, in utero accepisse usum rationis: quod cum ita sit, ergo idem de D. Iosepho indubitatum esto.

IX. Probatur secundo, quia acceleratio rationis videtur debere sequi ex sanctificatione in utero: nam cum ut supra ostendimus sanctificatio in utero sit propter futuram eminentem sanctificati supra ceteros sanctitatem & excellentiam, quid ad hoc profuisset sanctificatio in utero amplius quam sanctificatio extra uterum, nisi uterina conjuncta fuisset cum dono utendi ibidem illâ, quod est usus rationis: ut sic ex tunc sanctificatus in utero aptus esset mereri & crescere in gratiâ.

X. Nec valet si dicas gratiam uterinam fuisse uberiorem quam fuisset extra uterina ex quo uterina est à Deo immediata & extraordinaria, extra uterina verò ab eo mediante Sacramento, & ordinaria: Nam potuisset Deus gratiæ ordinariæ Sacramenti, augmentum addere prout fecit multis insigniter prædestinatis, qui mox à cunis dederunt signa futuræ sanctitatis.

XI. Non etiam valet si dicas uterinam il-

lam ad aliud fuisse utilem, si nimirum contigisset sanctificatum in utero mori. Non, inquam valet, tum quia Deus non dat illam nisi intuitu futuræ sanctitatis & excellentiæ eximie ad quam sanctificatum prædestinavit, ac consequenter omninò necessarium est, ut ita sanctificatus exeat utero & vivat: tum etiam quia nimis falsum est quemquam sanctificati in utero ex aliâ causâ quam propter futuram aliquando sanctitatem excellentem: aliâ daretur occasio dicendi omnes infantes in utero mortuos fuisse ibi sanctificatos ne perirent, quod est contra doctrinam totius Ecclesiæ & omninò Pelagianum.

Quod si *bonum est viro cum portaverit jugum ab adolescentiâ suâ*, Threnor. cap. 3. vers. 27. nam proverbium est *adolescens juxta viam suam etiam cum senuerit non recedet ab eâ*, Proverb. c. 22. vers. 6. quanto melius erit D. Iosepho statim à conceptione suâ incepisse atque id quidem tam excellenti modo, cum gratiâ tam copiosâ, & remoto fomite?

CAPUT ULTIMUM.

Affertur aliud argumentum probans simul sanctificationem in utero & rationis accelerationem.

UERTIO non nova est quid causa sit, quod cum virtus sit secundum naturam rationalem, eaque dulcior & omnibus partibus melior vitio, non omnes tamen illius semitas terant? hujus nodi solutio est quod homo depravatus est per peccatum, cumque appetitus inordinatus antequam ratio expurgaretur duxit diu extra viam per abrupta sensualitatis.

Quod ut melius concipias, finge duos socios viam eandem peragere habentes: si illorum unus summo mane ante lucem surgens, viam suam arripit, alter verò interim dormit usque ad multam lucem: nonne iste prior tam multam

viam

ynopsis

agnabit
D.
Iosephi
SV
an

viam perficiet antequam alter incipiat, ut illum ab hoc postea attingi sit impossibile? Eodem modo in nostro casu: Ratio & appetitus duo sunt focii simulque junguntur dum homo generatur, sed appetitus statim viam arripit, & hominem post se abripit in devia vitiorum: nonne enim videmus infantes iracundos, superbos, invidios, &c.: *Pront sunt sensus hominis ad malum ab adolescentiâ suâ*, Genes. cap. 8. Interim dum viam istam appetitus peragit, ratio obdormit multis annis, unde antequam evigilet tam multam viam appetitus emensus est, ut sit ferè extra potestatem rationis eum attingere ut cohibeat vel revocet.

III. Sed contrarium omninò D. contigit Josepho, nam in eo summo manè, id est statim à conceptione ratio evigilavit, quæ cum gratiâ quâ tunc donatus fuit, appetitum stitit, viamque tam cito virtutis arripuit ut appetitus semper ipsam sequeretur, nunquam anteciret, unde nunquam ab eo ne vel minimum quidem extra viam abreptus est, ô quanta felicitas!

IV. Probatur hoc assertum ex illo Ecclesiastic. cap. 49. *Nemo natus est in terris ut Ioseph qui natus est homo*, pro cuius intelligentiâ.

V. Nota primò, antiquum Iosephum filium Iacob & Rachel fuisse figuram Sanctissimi & virginei Virginis Sponsi, ita communiter Sancti Patres & Doctores Catholici, & hinc est, meo videri, quod quemadmodum figura, imago, seu statua hominis communi omnium nationum loquendi modo vocatur homo, Leonis Leo, Cæsaris Cæsar, Petri Petrus, uti res ipsa cuius est figura vel imago, ita ille antiquus ex Jacob & Rachele Patriarcha Ioseph, vocatus est eodem vocabulo quo Sanctissimus Christi Pater, cuius figura extitit, & ad quem representandum eum divina providentia præordinavit, vocandus erat quod cum paucis aliis eiusdem figuris in veteri testamento contigerit, ostenditur excellentia huius in ratione figuræ ad Divum Iosephum: unde sequitur quod Scriptura illa, *Nemo natus est in terris ut Ioseph, qui natus est homo*. Dicta sit primò quidem pro Ioseph antiquo, præ-

cipuè tamen pro secundo Iosepho Virginis Sponso, cum ille tantum figura fuerit huius.

VI. Nota secundò quod Scriptura semper impleatur aliquo modo excellentiori in figurato quàm in ipsius figurâ, quod quidem per se clarum est, quia figuratum debet habere expressionem & veritatem, figura verò tantum ad-umbrationem.

VII. Nota tertio, hoc potest contingere dupliciter: vel enim Scriptura quæ est de figura & pro figurato, verificatur in figura literaliter, vel tantum secundum aliquam accomodationem: Si primum, tunc oportet ut Scriptura impleatur in figurato in gradu perfectiori, vel ampliori eo, qui per ipsum sensum litteralem significatur. Si secundum, id est, si Scriptura verificetur tantum in figura secundum aliquam accomodationem: tunc illa debet necessariò impleri in figurato in sensu literalis, qui tunc altior erit, quando quidem figura tunc illam tantum participet in aliquo sensu accomodatitio: sufficereque ad salvandum sensum litteralem istius Scripturæ (qui quantum fieri potest semper salvandus est) quod sic verificetur in figurato: Cum enim figura sit propter figuratum, totumque illius esse sit relativum & ad aliud, hoc est ad representandum & ad umbrandum figuratum, satis est quod umbra Scripturæ sit in figurâ & expressio ac veritas in figurato. His prænotatis quæ sunt clara: Veniamus ad rem.

VIII. Quid ergò sibi vult Ecclesiasticus cum ait: *Nemo natus est in terris ut Ioseph, qui natus est homo*? Nonne homines universi homines nascuntur? nonne omnes cum corpore & animâ rationali (in quo consistit tota ratio formalis seu essentia hominis) procedunt ex utero matrum in mundum? Non ergò inde laus Ioseph antiqui quod homo natus sit essentialiter, cum inde non fiat quod nemo illi similis natus sit in terris: sic enim omnes nascimur: quare in hoc textu aliud sub nomine *homo* latet, quàm quod homo essentialiter sonat. Quid verò illud?

IX. Respondent D. Gregorius in Moralibus, D. Hieronymus in Michæam, Beda in Genesim, Arnobius in Psalmos

mos, apud nostrum ex Congregatione Discalceatorum P. Eliam à Sanctâ The- resia in Epist. Dedic. ad tom. x. Lega- tionis Eccles. Triumph. ad Milit. & alii Interpretes in hunc locum, per *li ho- mo* ibi intelligi Justum, seu in gratiâ Dei constitutum: quia Ecclesiastes cap. ait: *Deum time & mandata ejus serua, hoc est enim omnis homo.* Sensus ergo est, nemo natus est in terris ut Joseph qui natus est justus, & absque peccato: peccator enim quantumvis appareat homo, non est homo juxta illud Psalm. 48. v. 12. *Homo cum in honore esset non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus & similis factus est illis.* Ratio est quia non vultus hominis facit hominem, sed ratio hominis: at peccator non agit ex ratione ut homo, sed ex passione ut brutum, ut jumentum, non ergo homo, sed brutum, aut jumentum.

X. Quod etiam intellexit Diogenes Philosophus, qui accensâ lucernâ de die, hominem etiam in ipso foro magnæ Civitatis quærabat; per hoc indicans hominem æstimandum, non ex eo quod apparet, sed per id quod verè est: ut verò rectè agnosci possit quid sit in rei veritate, lucernam esse accendendam, quâ ubi latet aspici possit. Ridebant Sapientem illum tanquam fatuum alii, ille alios melius rem intelligens quàm illi: ostendebantur ab his illi, hominem unum quærenti mille & mille, & ille iis attente perspectis ne unum quidem inveniebat, quia nullus vivebat ut homo ex ratione, sed ut bruta ex passione & inclinatione: Ergo peccator non homo quantumvis ex vultu & specie appareat homo.

XI. Respondetur secundò, Textus Græcus pro *li homo* habet *anir* quod significat virum, hoc est hominem perfectum in ratione hominis: hominem, inquam, non tantum cum principio rationis, sed etiam cum ejus usu, sine quo non differimus à bruto nisi secundum speciem externam. Duplex est enim rei perfectio secundum Philosophos, prima, & secunda: prima consistit in ipsius forma, ex quâ speciem sortitur: secunda consistit in ipsius operatione, per quam aliquammodo suum finem attingit. Prima hominis perfectio est ip-

sus anima rationalis, per quam essentialiter constituitur in esse hominis: Secunda est operatio animæ rationalis seu usus rationis. Ex primâ, dicitur homo simpliciter: ex secundâ, homo perfectus: Natus est igitur secundum hoc Joseph *Anir*, id est homo perfectus & ratione utens.

Sed, inquires, quomodo hoc verum est? An ergo Joseph ille Antiquus ex Jacob & Rachele natus est Sanctus & sine peccato? vel vir seu cum usu rationis, ut possit de illo dici quod propter hoc nemo natus sit ei similis in terris? Nullus Patrum hæcenus hoc invenitur dixisse. Dicunt ergo hujus Scripturæ litteram verificari in isto Joseph antiquo, non absolute & simpliciter, sed tantum secundum aliquam accommodationem, ut dicatur natus Sanctus & homo perfectus, seu cum usu rationis per *Auxesin*, scilicet quia fere ut natus est, fuit vir sensu; & quia à puerò tantam scientiam & sanctitatem præ se tulit, ut etsi à cunis inceperet sapere & semper profecisset, vix videretur talem maturitatis & judicii gradum assequi potuisse: ita Palacio in hunc locum & alii, quæ interpretatio est omnino amplectenda.

Ex hoc porro manifestè sequitur quod hic intendimus de D. Josepho Virginis Sponso. Nam cum ex notando primò hic sit figuratus per istum Joseph ex Jacob ex Rachele: Ex notando verò secundò id quod invenitur in figurâ, altiori modo debeat impleri in figurato, quod debet fieri per verificationem Scripturæ in sensu literali in figurato, quando isto modo non fuit verificatum in figurâ, ut diximus notando tertio, sequitur omnino, quod cum littera hujus Textus Ecclesiastici non fuerit impleta propriè & simpliciter in Joseph Antiquo, qui fuit figura, sed tantum per aliquam accommodationem: necessarium sit quod inveniat propriè & simpliciter impleta in figurato, scilicet Divo Josepho, atque adeò quod hic verè ex utero prodierit Sanctus, & Vir, id est, cum usu rationis.

Quod sequeretur etiam si quis vellet cum R.^{mo} P. Egidio Cammarto Ordinis PP. Minimorum S. Francisci de Paulâ

XII;

XIII;

XIV;

ynopsis

agnatio

D.

Josephus

SV

an

Paulâ Generali in Cōmentar. de Rebus gestis S. Eliæ Prophetæ cap. 3. sect. 16. ad finem, hunc Ecclesiastici Textum simpliciter & ad litteram impletum in Joseph ex Jacob & Rachele: quia cū ex notando secundo id quod invenitur in figurâ debeat impleri in figurato, idque in altiori modo, manifestè sequitur quod si Joseph ex Jacob & Rachele figura nostri Josephi. fuit ex hoc Textu in utero & sanctificatus & usu rationis donatus, oportet nostrum D. Josephum etiam fuisse, idque in gradu longè perfectiori quàm ille. cū ille fuerit tantūm figura, hic verò figuratum.

XV. Addo pro mantissa finxisse aliquos D. Josephum antequam Virgini Deiparæ nuberet fuisse feniculum, ut castitati castitatisque opinioni in hoc cœlesti conjugio provium esset: hoc non placet propter rationes Parte 2. Tract. 1. cap. 14. sect. 2. afferendas: Placet aliis magis inter alios P. Antonio Escobari, cū Beata Virgo tanta esset, multis annis opus habuisse D. Josephum ut se preparare posset, aptumque ac dignum reddere tantæ Virginis conjugio. Dico ergo nostro quem hîc versamus modo, provium divinitus: eum, inquam, statim à conceptione sanctificatum, simulque usu rationis donatum, ut sic posset maturius, quàm illi dicunt, & aptius disponi, ut statuto tempore, & congruenti modo, posset Virgini desponsari.

XVI. Ex his porrò tribus Privilegiis tam singularibus D. Josepho per totum Tractatum tam firmiter asseritis: Quod scilicet primò fuerit sanctificatus in utero, & quidem quamprimū à conceptione suâ, atque adeò quod tunc non gratiam

tantūm, sed copiosam & eminentē accepit: quia nimirū à Deo immediate sanctificatus, & ob tam eminentem electionem: Secundo, quod tunc etiam accepit usum rationis, ut posset ex tunc gratiâ istâ uti, mereri & eam augere: Tertiò, quod fomes, qui facit pronitatem ad malum, & difficultatem ad bonum, fuerit in eo seu ligatus, seu extinctus, quanta resulter D. Josephi virginici Virginis Sponsi Sanctitas ex tunc incepta & usque ad senectam sine interruptione producta, ille exprimat qui capere potest.

Poruit Angelus actum virtutis, puta amoris Dei super omnia tam intentum producere & de facto produxit, ut unico actu secundum aliquos, duobus saltem secundum alios (quia ejus via fuit brevissima) summum illum quem adeptus est, gloriæ apicem meruerit, quia nimirū actum nobilissimæ virtutis exercuit cum summâ gratiâ, ex totis gratiæ & arbitrii viribus, & sine ullo impedimento. Cū ergo D. Josephus statim à suâ conceptione cum summâ gratiâ inceperit & ex totis gratiæ viribus, utpote submoto fomite & impedimentis, operatus sit: nec hoc modo agere desitit usque ad senium, quàm ille excedit Angelos: quantas, Deus immortalis, quam immensas ille gratiarum & meritorum divitias congestit! tantas certè ut Virgini Sponsæ suæ (cui uti Sponsus quantum sa. fuit assimilari debuit) non quidem parem, sed omnino supparem, illum nemo inficias ibit: adeoque D. Josephus nihil supra se habens, nisi Filium & Sponsam, omnes alios Cœlicolas sub se aspicit.

FINIS PRIMÆ PARTIS.

SYNOPSIS